

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pierwotne lub wtórne prawo Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim dyrektywę 2000/78/WE⁽¹⁾, należy interpretować w taki sposób, iż szeroko rozumiany zakaz nieuzasadnionej dyskryminacji ze względu na wiek obejmuje także przepisy krajowe dotyczące wynagradzania urzędników federalnych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: Czy w wyniku tej wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej można stwierdzić, iż przepis krajowy, w myśl którego, na wysokość podstawowego wynagrodzenia urzędnika w momencie jego zatrudnienia zasadniczy wpływ ma jego wiek, a wzrost wynagrodzenia uzależniony jest przede wszystkim od okresu trwania stosunku pracy urzędnika, stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na wiek?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 2: Czy ta wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu takiego przepisu prawa krajowego, którego ustawowo przewidzianym celem jest wynagradzanie doświadczenia zawodowego?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 3: Czy ta wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej — do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji wynagradzania urzędników — dopuszcza inny skutek prawny niż przyznanie osobie dyskryminowanej ze skutkiem wstecznym wynagrodzenia według najwyższego stopnia w jej grupie zaszerogowania?
Czy skutek prawny w postaci naruszenia zakazu dyskryminacji wynika tutaj z pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim z dyrektywy 2000/78/WE, lub czy roszczenie to wynika jedynie z przewidzianej prawem europejskim odpowiedzialności odszkodowawczej państwa z tytułu nieprawidłowej transpozycji zasad wytyczonych przez prawo Unii?
- 5) Czy w świetle tej wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej dopuszczalny jest krajowy środek, który uzależnia istnienie roszczenia o zapłatę (zaległego) wynagrodzenia lub roszczenia odszkodowawczego od tego, czy urzędnicy zgłosili dane roszczenie w krótkim odstępie czasowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303 s. 16)

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej**(Sprawa C-544/12)**

(2013/C 46/28)

*Język postępowania: polski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, K. Simonsson i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych⁽¹⁾ a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułów 1, 6 ust. 2, oraz artykułów 7, 8, 9 i 13 teże dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/12/WE o dziennej stawce w wysokości 75 002,88 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/12/WE upłynął w dniu 15 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 70 s. 11

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 września 2012 r. w sprawie T-265/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 29 listopada 2012 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-549/12 P)

(2013/C 46/29)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, pełnomocnik, U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 września 2012 r. w sprawie T-265/08 Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii (interwenient), Republika Francuska (interwenient), Królestwo Niderlandów (interwenient) przeciwko Komisji Europejskiej mającej za przedmiot

skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 1690, wersja ostateczna z dnia 30 kwietnia 2008 r., w przedmiocie zmniejszenia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w programie operacyjnym w objętym celem 1 regionie kraju związkowego Turynia w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999) zgodnie z decyzją Komisji C(94) 1939/5 z dnia 5 sierpnia 1994 r. **oraz** stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 1690, wersja ostateczna z dnia 30 kwietnia 2008 r., w przedmiocie zmniejszenia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w programie operacyjnym w objętym celem 1 regionie kraju związkowego Turynia w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999);

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest wyrok Sądu z dnia 19 września 2012 r. w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił zgłoszone przez Republikę Federalną Niemiec żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2008) 1690, wersja ostateczna z dnia 30 kwietnia 2008 r., w przedmiocie zmniejszenia pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w programie operacyjnym w objętym celem 1 regionie kraju związkowego Turynia w Republice Federalnej Niemiec (1994–1999) zgodnie z decyzją Komisji C(94) 1939/5 z dnia 5 sierpnia 1994 r.

Wnosząca odwołanie opiera je na dwóch zarzutach.

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽¹⁾ w związku z art. 1 rozporządzenia (EG, Euratom) nr 2988/95 ⁽²⁾ i zasadę kompetencji powierzonych (art. 5 ust. 2 TUE, art. 7 TFUE; dawniej art. 5 WE), przyjmując niezgodnie z prawem, że również błędy administracyjne władz krajowych mogą stanowić „nieprawidłowości”, które uprawiają Komisje do korekt finansowych (pierwsza część zarzutu pierwszego). Nawet gdyby korekta finansowa z powodu błędów administracyjnych miałaby być co do zasady możliwa, należałoby uchylić zaskarżony wyrok, gdyż Sąd niezgodnie z prawem przyjmuje, że również naruszenia prawa krajowego i błędy nie mające wpływu na budżet Unii mogą stanowić „nieprawidłowości” uzasadniające korekty finansowe (druga część zarzutu pierwszego).

Po drugie, Sąd naruszył ponadto art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 w związku z zasadą kompetencji powierzonych (art. 5 ust. 2 TUE, art. 7 TFUE), gdyż niezgodnie z prawem przyznaje Komisji uprawnienie do dokonywania ekstrapolowanych korekt finansowych (pierwsza część zarzutu drugiego). Nawet gdyby co do zasady miało istnieć uprawnienie do ekstrapolowania, Sąd niezgodnie z prawem zatwierdził sposób jego przeprowadzenia w niniejszej sprawie. Z jednej strony w odniesieniu do części zakwestionowanych przedsięwzięć brak w każdym razie stwierdzenia szkody w budżecie Unii. Z drugiej

strony Komisja nie była uprawniona do zakwalifikowania części krytykowanych błędów jako systemowych (druga część zarzutu drugiego).

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-39/10 El Corte Inglés, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 6 grudnia 2012 r. przez EL Corte Inglés, SA

(Sprawa C-578/12 P)

(2013/C 46/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: El Corte Inglés, SA (przedstawiciel: E. Seijo Veiguela, abogada, J.L. Rivas Zurdo, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Emilio Pucci International BV

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-39/10 w całości;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, SA.;
- obciążenie Emilio Pucci International BV kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, SA.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że w przypadku wcześniejszych znaków towarowych „EMIDIO TUCCI” i „E. TUCCI” oraz zaskarżonego zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego „PUCCI” istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd [art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾] w odniesieniu do wszystkich oznaczonych towarów z klas 3, 9, 14, 18, 25 i 28, jako że udowodniła,